

พลังของจินตนาการ ศจ.ประพันธ์ หน่อราช

เขียนโดย ศจ.ประพันธ์ หน่อราช

วันที่ 22 สิงหาคม 2012 เวลา 13:39 น. - แก้ไขล่าสุด วันที่พฤหัสบดีที่ 30 สิงหาคม 2012 เวลา 05:21 น.

พลังของจินตนาการ

(ประพันธ์ หน่อราช)

ขอให้พระเกียรติจงมีแด่พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ กระทำสารพัดมากยิ่งขึ้นกว่าที่เราจะทูลขอ

หรือคิดได้ (จินตนาการ) ตามฤทธิ์เดชที่ประกอบกิจอยู่ในตัวเรา

ขอให้พระเกียรติจงมีแด่พระองค์ในคริสตจักร และในพระเยซูคริสต์

ตลอดทุกชั่วอายุคนเป็นนิตย์ อาเมน

--เอเฟซัส 3 ข้อ 20-21

จินตนาการ เป็นสิ่งที่ทรงพลังมาก

มันเป็นสิ่งที่ช่วยให้มนุษย์หลุดพ้นจากข้อจำกัดของวัน เวลา สถานที่ และความสามารถ ตลอดจนสภาพแวดล้อมอื่นๆ ของคนเรา นำเราไปสู่มิติของโลกฝ่ายวิญญาณ ซึ่งเป็นมิติที่พระวิญญาณของพระเจ้าและเหล่าวิญญาณชั่วทำการอยู่

นิมิตและจินตนาการจึงเป็นเครื่องมือของพระเจ้าเพื่อจุดประกายความสนใจให้เราเดินตามการทรงเรียกของพระองค์

จินตนาการทำให้เรามองเห็นว่ามนุษย์ตัวเล็กๆ อย่างเรา เมื่อร่วมมือกับพระเจ้า จะสามารถสร้างสรรค์สิ่งดี สิ่งยิ่งใหญ่ได้มากมาย

โดยจินตนาการพระเจ้าเนรมิตสร้างโลกและจักรวาลขึ้นมาจากความว่างเปล่า

โดยจินตนาการ สถาปนิกมองเห็นตึกสูงระฟ้าจากพื้นที่รกร้างว่างเปล่า เขาเห็นคนเดินเข้าออกขวักไขว่ มีรถยนต์ผ่านเข้าออกตลอดเวลา เมื่อเขาเขียนพื้นที่ทำงานให้แก่คนที่ จะเข้ามาอยู่ในตึกนั้น เขาจึงต้องเตรียมพื้นที่จอดรถไว้รองรับคนอย่างเพียงพอด้วย

ปัญหาก็คือ คนเราส่วนใหญ่ใช้จินตนาการไปในทางลบ ซึ่งก่อให้เกิดการทำลายล้างและความเสียหายได้มากมาย

โดยจินตนาการเราทำให้ตัวเองเกิดความกลัวเพิ่มขึ้น

โดยจินตนาการ เราทำให้ตัวเองเศร้ามากขึ้น

โดยจินตนาการคนชั่วคิดอุบายหลอกลวงเอาประโยชน์จากคนอื่น

โดยจินตนาการลามก เด็กนักเรียนชื่อๆ ธรรมดาๆ มองเห็นภาพตนเองออกไปข่มขืนเด็กผู้หญิง และเมื่อเขาครุ่นคิดตามนั้นอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน เขาก็เกิดความกลัวพอที่จะลงมือกระทำ ความชั่ว

มีคนกล่าวว่า การที่คนอื่นทำให้เราเจ็บปวดนั้น เขาทำกับเราแค่ครั้งแรกรั้งเดียว (หรือไม่ก็ครั้ง) แต่ที่เหลือ เราจินตนาการถึงความเจ็บปวดนั้นเอง เราทำร้ายตนเองทุกวันเพราะคิดถึงสิ่งที่เขาทำไว้กับเรา (แค่ครั้งเดียวนั้น) เราเจ็บปวดเพิ่มขึ้นทุกวัน เพราะเราเป็นคนซ้ำเติมบาดแผลของตนเอง

ด้วยจินตนาการ เราได้ย้อนกลับไปสู่วันเวลาที่โดนทำร้ายจิตใจหรือร่างกาย เรานึกภาพ เราได้ยินเสียง เราเห็นการกระทำทุกอย่าง แต่ละวันที่ผ่านไป ภาพมันชัดขึ้นเรื่อยๆ จนครบงำเรา ทำให้เราฝันร้าย เจ็บปวด และคิดอะไรอื่นไม่ออกอีกแล้ว นอกจากรู้สึกสงสารตนเองอย่างสุดขีดที่ถูกทำร้ายอย่างสาหัสสากรรจ์ขนาดนั้น

แต่ความจริง เขาทิ่มแทงใจเราแค่ครั้งแรกรั้งเดียว ส่วนที่เหลือ เรากระหน่ำแทงตนเอง เชือดเฉือนตนเองทุกวัน ...เราช่างโหดร้ายต่อตนเองเหลือเกิน

ใน กัณดารวิถี 13 โมเสสรับพระบัญชาจากพระเจ้าให้ส่งคนสอดแนมเข้าไปดูแผ่นดินคานาอัน

พวกเขาเป็นระดับหน้าชั้นอิสราเอล 12 เผ่า พวกเขาได้เห็นความอุดมสมบูรณ์ของแผ่นดิน มีอู่นางใหญ่ขนาดต้องใช้คานหาม

เขาทั้งหลายเล่าให้โมเสสฟังว่า "ข้าพเจ้าทั้งหลายได้ไปถึงแผ่นดินซึ่งท่านใช้ไป มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ที่นั่นจริง และนี่เป็นผลไม้ของเมืองนั้น แต่คนที่อยู่ในเมืองนั้นมีกำลังมาก และเมืองของเขาก็ใหญ่โตมีกำแพงล้อมรอบ นอกจากนี้ข้าพเจ้าทั้งหลายยังเห็นคนอาณานิคมที่นั่นด้วย คนอาณานิคมอยู่ในแผ่นดินเนเกบ คนฮิตไทต์ คนเยบุส และคนอาโมไรต์อยู่บนภูเขา คนคานาอันอาศัยอยู่ที่ริมทะเล และตามฝั่งแม่น้ำจอร์แดน" (ข้อ 27-29) และ...

ฝ่ายคนทั้งปวงที่ขึ้นไปสอดแนมด้วยกันกล่าวว่า "เราไม่สามารถสู้คนเหล่านั้นได้ เพราะเขามีกำลังมากกว่าเรา" และเขาได้กล่าวร้ายเรื่องแผ่นดินที่เขาได้ไปสอดแนมมาเล่าให้คนอิสราเอลฟังว่า "แผ่นดินที่เราได้ไปสืบดูตลอดแล้วนั้น เป็นแผ่นดินที่กินคนซึ่งอยู่ในนั้น ชาวเมืองที่เราเห็นเป็นคนรูปร่างใหญ่โต ที่นั่นเราเห็นคนเนฟิล (คนอาณานิคมผู้มาจากคนเนฟิล) ในสายตาของเรา เราเหมือนเป็นตั๊กแตนโมในสายตาของเขาก็เหมือนกัน" (ข้อ 31-33)

คำว่า "ในสายตาของเรา" และ "ในสายตาของเขาก็เหมือนกัน" นั้น ไม่ได้เกิดจากการมองเห็นด้วยตาจริงๆ แต่เป็นการมองเห็นด้วยจินตนาการในด้านลบ! ผู้นำของคนอิสราเอลจินตนาการไปว่า ศัตรูของเขาเป็นยักษ์ใหญ่ ส่วนตนเองเล็กกระจ้อยร่อย เหมือนตั๊กแตนแค่นั้น

แต่คาเลบได้ให้คนทั้งปวงเจียบต่อหน้าโมเสสกล่าวว่า "ให้เราขึ้นไปทันทีและยึดเมืองนั้น เพราะพวกเรามีกำลัง สามารถที่จะเอาชัยชนะได้..."

โยชูวากับคาเลบ บอกว่า "พวกเขาเป็นเหมือนขนมของเรา เราสามารถเข้าไปยึดครอบครองแผ่นดินได้" สองคนนี้ก็กล้าหาญและจินตนาการว่า โดยพระเจ้า พวกเขาศัตรูเป็นเพียงแค่ "ขนม" ซึ่งน่ากิน และไม่น่ากลัวแต่อย่างใดเลย

ทั้งหมดนี้ต้องใช้จินตนาการ ฝ่ายหนึ่ง โดยความสงสัยพระเจ้าและปราศจากความเชื่อ ได้สร้างภาพจินตนาการในแง่ลบ จนทำให้คนอิสราเอลประมาณสามล้านคน ต้องเดินวนเวียนอยู่ในถิ่นทุรกันดาร 40 ปี และไม่สามารถเข้าสู่แผ่นดินนี้ได้

แต่โดยความเชื่อในพระสัญญาของพระเจ้า มีเพียงแคโยชูวากับคาเลบเท่านั้นที่ได้จินตนาการถึงความพ่ายแพ้ของศัตรู จนทั้งสองคนได้ผ่านเข้าไปสู่แผ่นดินพระสัญญา พร้อมกับคนอิสราเอลรุ่นใหม่

คริสเตียนหลายคนเปรียบเสมือนคนที่เดินวนเวียนอยู่ในทะเลทราย ไม่เคยได้รับพระพรใดๆ ที่พระเจ้าจัดเตรียมไว้ให้ ชีวิตตกอยู่ในความทุกข์ ความเศร้า ความขมขื่น แห่งแล้งเหมือนอยู่ในทะเลทรายตลอดเวลา เพราะจินตนาการในด้านลบ และความไม่เชื่อในพระสัญญาของพระเจ้านั่นเอง

แต่โดยจินตนาการด้านบวกและสร้างสรรค์ บนพื้นฐานแห่งพระวจนะและพระสัญญาของพระเจ้า เราสามารถนึกภาพตนเองเป็นอิสระ ได้รับการปลดปล่อย และหลุดพ้นจากปัญหาชีวิต

นึกภาพตนเองมีความรักและเป็นพรต่อคนอื่น

เรานึกภาพของตนเองประสบความสำเร็จและมีความสุข

เราก็จะเป็นเหมือนโยชูวาและคาเลบ

ที่ได้เข้าสู่แผ่นดินแห่งพระพรที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้สำหรับชีวิตเรา